

Overweging 17 februari 2008 2de zondag van de Vasten

Vandaag lezen we drie stukken uit de Bijbel, vooral omdat ze alle drie elkaar aanvullen. In de eerste lezing volgt Abraham de opdracht van God, en trekt weg uit zijn land, zijn stam en zijn familie. Welk een onvoorwaardelijk geloof moet deze man gehad hebben. Als leider van zijn volk is dat eigenlijk onverantwoordelijk, maar hij wordt verleid door een aantrekkelijk perspectief. Zijn vrouw is onvruchtbaar en toch wordt hem een zoon toegezegd als stamvader van een volk, zo talrijk als de zandkorrels op het strand en dat is in zijn tijd en vanuit zijn beleving doorslaggevend. Abrahams grootheid wordt nog benadrukt doordat zijn keuze zegen zal brengen over alle geslachten op aarde, die zijn geloof delen, zonder uitzondering.

Maar voor het zover is zullen er heel wat beproevingen over hem heen komen, die hij zal ondergaan, maar intussen vergeet hij niet zijn zegeningen te tellen.

In de tweede lezing roept Paulus ons op, om ons deel in het lijden te dragen, gesteund door de kracht van God, die ons redt; niet zozeer op grond van onze eigen verdiensten, maar meer vanwege zijn barmhartigheid ons verleend in Jezus Christus. Gods genade wordt zichtbaar door de verschijning van Jezus die de dood heeft overwonnen en door het evangelie het licht laat schijnen op het onvergankelijk leven.

Dan de derde lezing. Vaak zien we tegen moeilijke zaken op als tegen een berg, maar als we eenmaal de top ervan bereikt hebben, ligt daar de beloning in een adembenemend en onbelemmerd uitzicht

Het evangelie speelt zich af op zo'n bergtop, de uitgelezen plaats, waar God zich manifesteert in Bijbelse verhalen en we zien Mozes, Elia en Jezus omhuld in een goddelijk licht als de personificaties van achtereenvolgens de Wet, de Profeten en het Evangelie.

De evangelisten Lucas, Marcus en vandaag Matteüs beschrijven alle drie deze gebeurtenis op hun eigen, verschillende en persoonlijke manier, maar de essentie van het verhaal is steeds hetzelfde. De drie apostelen willen dit goddelijke bijbelse moment vasthouden, want de voorspellingen die Jezus voortdurend over zijn lijden doet, kunnen of willen zij niet begrijpen. Bevreesd zijn zij, als God vanuit een lichtende wolk spreekt: "Dit is mijn Zoon, luistert naar Hem." Bergafwaarts gelast Jezus hen, met niemand over dit voorval te spreken, totdat hij verreezen is uit de doden.

Niet-christenen zullen dit verhaal kunnen betitelen als weer zo'n sprookje van een stel hemelzwevers.

Maar de aanwezigen hier als gedoopte en veelal gevormde christenen weten wel beter.

In deze vastentijd van 40 dagen beleven wij de zoektocht van een heel volk opnieuw. Dat ging gepaard met vallen en opstaan. Zoals dat eigenlijk in ieders levenspad van ons allen ook gebeurt.

In mijn kindertijd werd ik bijna gehersenspoeld om het menselijk lijden als noodzakelijk te zien om ooit tot verlossing te kunnen komen, met uitzicht op een leven na de dood. Er werd strikt gevast volgens duidelijke regels, om na De Goede week met allerlei verplichte

vieringen het Paasfeest te mogen vieren. Mijn ouders wisten niet goed raad op mijn vragen, waarom ik in de vastentijd op vrijdag zoveel dure vis naar kapitaalkrachtige mensen moest brengen en waarom ik in de vasten op mijn verjaardag niet mocht trakteren op school. “Zo zijn nu eenmaal de regels jongen”, zuchtte mijn moeder dan en als brave jongen luisterde je dus.

Ik heb altijd al moeite gehad met het verheerlijken van het lijden. Je kunt ook anders met het lijden omgaan dan in lijdzaamheid tegenslagen te ondergaan en ze vanzelfsprekend te achten. Het leven geeft al problemen genoeg en het wordt als zinvoller ervaren waar mogelijk anderen een helpende hand toe te steken. Met het verheerlijken van het lijden, wat in sommige gevallen vroeger zelfs ‘mis’bruikt werd om mistoestanden als armoede, ziekte en werkloosheid goed te praten, (want later in de hemel zal je ervoor beloond worden!) trek je tegenwoordig echt geen volle zalen meer en laat de jeugd het afweten. “De lijdensmeditaties met donderpreken van vroeger zijn goddank verleden tijd”, hoor ik mijn ouders nog zeggen.

De vastentijd is een periode om hoe moeilijk het leven ook voor je is, toch je zegeningen te tellen door er bewuster mee om te gaan en waar mogelijk anderen daarin te laten delen. Laten we zeker in deze Vastentijd, oog hebben voor het persoonlijke lijden, hoe klein of groot ook, dat in iedere familie wel aanwezig is. Toon je in woorden en daden een begeesterd christen. Dat is de boodschap uit de lezingen van vandaag. Waarbij we mogen rekenen op de barmhartigheid van God met het perspectief dat wij als een lichtend voorbeeld via het Paasgebeuren door het leven mogen gaan.

Amen

Sjaak Stegers